

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **D.**, nar. X., štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky, naposledy v zahraničí bytom W., t. č. Pobytový tábor O., na základe dlhodobej priepustky u Z., Š., adresa na doručovanie: JUDr. J., O., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-768-27/PO-Ž-2009 zo dňa 26.2.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/24/2010-16 zo dňa 8.9.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/24/2010-16 zo dňa 8.9.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-768-27/PO-Ž-2009 zo dňa 26.2.2010, ktorým odporca neudelil

navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky z dôvodu nesplnenia podmienok ustanovených v § 8 alebo § 10 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) a neposkytol mu doplnkovú ochranu vzhľadom na nesplnenie podmienok v § 13a zákona o azyle. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca zákonným a dostatočným spôsobom zistil stav veci, vrátane vyhodnotenia osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej z pohľadu azylového konania, pretože navrhovateľ nepreukázal naplnenie ani jedného z predpokladov udelenia azylu a pretože pre poskytnutie doplnkovej ochrany objektívne neboli naplnené predpoklady.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci krajský súd uviedol, že táto námietka je nedôvodná. Uviedol, že azylové konanie je na rozdiel od iných administratívnych konaní charakteristické aj tým, že povinnosť správneho orgánu zistiť stav veci je v otázke udelenia azylu determinovaná dôvodmi, ktoré žiadateľ o azyl prezentoval ako dôvody svojej žiadosti o azyl. Nie je teda povinnosťou odporcu za navrhovateľa vyhľadávať iné dôvody, ktoré by boli relevantnými v otázke udelenia azylu. Ak teda odporca v azylovom konaní posudzoval iba dôvody, ktoré navrhovateľ uviedol na odôvodnenie svojej žiadosti o azyl, jeho postup bol správny a zákonný. Súd zároveň poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ počas azylového konania neprezentoval žiadne politické dôvody či už svojho odchodu z Číny, resp. žiadosti o azyl. Odporca sa preto nemohol v napadnutom rozhodnutí zaoberať takýmto druhom dôvodov.

Podľa krajského súdu nie je dôvodná ani námietka, že navrhovateľ tým, že požiadal o azyl sa dostal do pozície človeka nesúhlasiaceho s politikou čínskej vlády. Podanie vyhlásenia, ktorým žiadateľ požiadal o azyl je slovným vyjadrením perzekúcie ktorej čelil v krajine svojho pôvodu. Je teda vyjadrením určitého stavu, ktorý existoval v čase odchodu žiadateľa o azyl z krajiny jeho pôvodu a ktorý bol dôvodom k opusteniu tejto krajiny. Z uvedeného vyplynulo, že dôvody žiadosti o azyl musia existovať už v čase podania žiadosti o azyl. Preto samotná žiadosť o azyl nemôže byť dôvodom k udeleniu azylu.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou, že navrhovateľ je prívržencom Falun Gong v dôsledku čoho sa obáva svojho prípadného návratu do Číny - námietka nesprávneho právneho

posúdenia veci. Navrhovateľ sám uviedol, že počas pobytu v Číne nemal žiadne problémy so štátnou mocou a že necvičil Falun Gong. Dôvodom jeho odchodu z Číny bola snaha po získaní zamestnania, resp. zlepšenie svojho ekonomického postavenia. Ide teda o ekonomického migranta, ktorý pricestoval na Slovensko legálnym spôsobom. Navrhovateľ uviedol, že v marci roku 2009, počas pobytu na Slovensku sa zaujímal o toto hnutie. Návratu sa obáva aj preto, lebo sa spoznal s cvičencami tohto hnutia. Predpokladom vyhodnotenia takto prezentovanej obavy navrhovateľa (ako žiadateľa sur place) je preukázanie, že navrhovateľ skutočne cvičí cviky Falun Gong, teda že je prívržencom tohto hnutia. Navrhovateľ však tieto skutočnosti počas azylového konania nepreukázal, na ktorú skutočnosť odporca správne poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ nemal ani len základné vedomosti o tomto hnutí, čo je jeho symbolom, nevedel, koľko je základných cvičení a ako sa tieto cvičia. V prípade, ak by skutočne bol cvičencom Falun Gong, aj keby (prípadne) nemal hlbšie znalosti o hnutí, musel by ovládať základných päť druhov cvičení, teda by musel vedieť uviesť ich počet ako aj to, ako sa cvičia. Z uvedeného možno spoľahlivo ustáliť, že navrhovateľ nebol v čase podania žiadosti o azyl cvičiteľom hnutia Falun Gong. Ak ním nebol, nemohol mať ani obavu z prípadných následkov (perzekúcie) v prípade svojho návratu do Číny. Okrem uvedenej argumentácie súd poukázal aj na skutočnosť, že ak by aj navrhovateľ skutočne bol (na slovenskom území) cvičencom Falun Gong, ani táto skutočnosť by nebola relevantnou pre udelenie azylu. Cvičenci Falun Gong totižto nie sú osobami, ktoré by boli v Číne prenasledované z dôvodu ich rasy, národnosti, náboženstva, zostávania určitých politických názorov či príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Prívržencov tohto hnutia totižto nie je možné zaradiť do žiadnej z vymenovaných skupín, nakoľko toto hnutie nie je náboženstvom ani politickým hnutím, nezduružuje ľudí podľa ich národnosti či rasy, pričom cvičencov Falun Gong nie je možné zaradiť ani do kategórie určitej sociálnej skupiny, charakteristické znaky ktorej sú uvedené v zákone o azyle (§ 19a ods. 4, písm. e/ zákona o azyle). Navrhovateľ teda nenaplnil žiaden z predpokladov udelenia azylu, uvedených v ust. § 8 zákona o azyle. Ak teda odporca navrhovateľovi azyl neudelil, postupoval v intenciách zákona o azyle.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že predpoklady poskytnutia doplnkovej ochrany sú uvedené v ust. § 13a, § 2 písm. f/ zákona o azyle. Navrhovateľ nebol nikdy v krajine svojho pôvodu trestne stíhaný a nemal tam žiadne problémy. Nehrozí mu teda ani uloženie a ani výkon trestu smrti, či neľudské zaobchádzanie. Podľa správ o krajine pôvodu navrhovateľa v Číne niet medzinárodného či vnútroštátneho konfliktu v dôsledku ktorého by bola

osobná integrita navrhovateľa ohrozená, ak by došlo k jeho návratu. Nebol teda naplnený ani jeden z predpokladov poskytnutia doplnkovej ochrany. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nepožiadaval o udelenie medzinárodnej ochrany z dôvodu zlúčenia rodiny s rodinou azylanta či osoby, ktorej bola poskytnutá doplnková ochrana

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany, ako rozhodnutie správne a zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že prvostupňový súd neprihliadal na vážnosť politickej situácie v Číne, a z toho dôvodu sa navrhovateľ obáva prenasledovania z dôvodu, že požiadaval o politický azyl v inej krajine, a tým nepriamo nesúhlasil s politikou režimu a stal sa nepohodlnou osobou. Podľa názoru navrhovateľa nebola práve politickým dôvodom venovaná náležitá pozornosť. Tým, že navrhovateľ požiadaval o azyl v Slovenskej republike by sa neudelením azylu dostal do pozície človeka, ktorý sa nechcel vrátiť do vlasti dobrovoľne a preto by sa dostal do skupiny občanov, ktorí nesúhlasia s vládou ideológiou. Osoby ktoré nepodporujú politickú moc a správajú sa ako porušovatelia tejto moci sú po politickej a ekonomickej stránke izolovaní a vytlačení zo spoločenského života, čo by navrhovateľovi hrozilo pri návrate do vlasti. Zároveň uviedol, že je zástancom hnutia Falun Gong a zároveň vyjadril svoje obavy z prenasledovania pri vyhostení do vlasti.

Navrhovateľ v odvolaní ďalej namietal, že súd nevenoval náležitú pozornosť výroku administratívneho vyhostenie cudzinca do štátu, kde by bola ohrozená jeho bezpečnosť, čo v Číne nepochybne doposiaľ trvá.

Navrhovateľ napáda aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky ako zjavne neopodstatnenú s tým, že zistil skutočnosti ktoré navrhovateľa neoprávňujú na udelenie azylu.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že rozhodnutie nie je v súlade so zákonmi a rozhodnutie krajského súdu a správneho orgánu považuje za porušenie práv v nadväznosti na Ústavu Slovenskej republiky, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ostatných medzinárodných dohovorov a že odporca nedostatočne zistil stav veci.

Na základe uvedeného navrhol navrhovateľ rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť sa ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny a zákonný potvrdiť.

K námietke o rozpore rozhodnutia so správnym poriadkom uviedol, že žiadne ustanovenie zákona o azyle, ani správneho poriadku, neustanovuje správnemu orgánu povinnosť, aby si sám domýšľal právne relevantné dôvody na udelenie azylu žiadateľom neuplatnené, a aby vykonával k týmto dôvodom dokazovanie v správnom konaní. Ak teda odporca vychádzal pri rozhodovaní z dôvodov udávaných navrhovateľom, postupoval v súlade so zákonom.

K námietke, že súd rozhodnutím porušil jeho zákonné nároky v nadväznosti na Ústavu SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odporca uviedol, že napadnuté rozhodnutie v ničom neobmedzuje jeho práva uvedené v druhej hlave Ústavy SR alebo v Protokole č. 4 a č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napadnuté rozhodnutie bolo teda vydané zákonne a nie je v rozpore s vyššie uvedenými dokumentmi.

Odporca ďalej uviedol, že je toho názoru, že navrhovateľ v priebehu konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, ani jeho právny zástupca v opravnom prostriedku, neuviedli a nepreukázali také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali vydať rozhodnutie o udelení azylu, a má za to, že správny orgán objektívne a individuálne posúdil všetky relevantné okolnosti týkajúce sa predmetnej veci. Zistil, že navrhovateľ vo svojej žiadosti o udelenie azylu uvádzal iné skutočnosti ako tie, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo 13b zákona o azyle, a preto považujú napadnuté rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom o azyle a Ženevským dohovorom z r. 1951 o právnom postavení utečencov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 7. decembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o dodržiavaní ľudských práv v Číne, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu Ministerstva zahraničných vecí USA z 11.3.2009, správa Human Rights Watch, správa zo rok 2008 publikovaná v januári 2009, správa Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, Čína

z 29.1.2009, Svetová kniha faktov, Čína z 22.1.2009, ako aj články slovenských denníkov z rokov 2009 a 2010 a iné verejne dostupné zdroje), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 18.12.2009 navrhovateľ pricestoval na Slovensko legálne v júli 2008 za účelom podnikania. V Bratislave bol spoločníkom firmy O. s. r. o., ktorá sa zaoberala distribúciou odevov. Povolenie na prechodný pobyt mal do apríla 2009, potom požiadal o jeho predĺženie, ale nebol mu predĺžený, nakoľko nepredložil všetky potrebné doklady. Potom sa rozhodol, že požiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Cestovný pas stratil a jeho stratu nikde nenahlásil.

Na výzvu, aby uviedol všetky dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky uviedol, že o azyl na území Slovenskej republiky požiadal preto, lebo sa mu skončilo na území Slovenskej republiky povolenie na pobyt a keďže sa nechcel vrátiť domov, tak nemal inú možnosť ako požiadať o azyl na území Slovenskej republiky. Do Číny sa nechcel vrátiť preto, lebo má priateľov, ktorí sú prívržencami Falun Gong a bál sa toho, že by ho čínska vláda nepustila kvôli tomu naspäť do krajiny. Tiež sa začal zaujímať o Falun Gong od tej doby, ako bol na území Slovenskej republiky. V Číne sa o Falun Gong vôbec nezaujímal. Síce o tom počul, ale nezaoberal sa tým. Až na Slovensku sa stretával s ľuďmi, ktorí boli asi prívrženci tohto hnutia a tak sa bližšie zoznámil s Falun Gong. Táto organizácia sa mu pozdávala a preto začal uvažovať, že sa stane členom tejto organizácie. V marci v roku 2009 sa teda stal členom hnutia Falun Gong, nemá ale žiaden doklad, ktorý by potvrdzoval jeho členstvo v tomto hnutí. Bolo to riešené ústnou formou. Navrhovateľ ďalej uviedol, že Falun Gong založil Li Houng Zhi asi v roku 1999 a že keď bude praktizovať Falun Gong bude sa cítiť lepšie, bude šťastnejší a bude to preňho veľký prínos. Uviedol aj, že je inšpirované budhizmom. Prvky Falun Gong vymenovať nevedel. Nevedel uviesť ani symbol, koľko hlavných cvičení má Falun Gong, nevedel ich vymenovať ani predviesť. Ďalej uviedol, že v poslednom čase sa tomu nevenuje vôbec, ale v marci 2009 a tomu venoval intenzívnejšie, asi raz za dva dni. Zvykol cvičiť sám, ale často spoločne s ostatnými členmi organizácie, a to v parkoch a na námestiach Bratislavy. Dlhšiu dobu sa nestretol s prívržencami Falun Gong. V minulosti to bolo častejšie. Pravidelne sa

stretáva so 4 členmi. Je si vedomý toho, že táto organizácia je v Číne zakázaná, ale aj napriek tomu sa stal členom, lebo si myslí, že to nie je zlá vec.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v krajine pôvodu nemal problémy, nie je členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie a nebolo ani nie je proti nemu vedené trestné konanie.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle. Absentuje u neho samotný pojem prenasledovania, ako aj preukázanie pôvodcu prenasledovania - štát, politické organizácie alebo hnutia, ktoré ovládajú krajinu, nakoľko menovaný v krajine pôvodu nebol nikým prenasledovaný a nemal žiadne problémy. Krajinu pôvodu opustil legálne na svoj vlastný cestovný pas. Už aj táto skutočnosť svedčí o tom, že v krajine nemohol mať žiadne problémy so štátnymi orgánmi, ak mu tie umožnili legálne vycestovanie. Vzhľadom na to, že menovaný nevyvíjal žiadne politické aktivity voči režimu krajiny a nebol členom žiadnej politickej strany, možno politické prenasledovanie vylúčiť. Odporca ďalej zdôraznil, že pokiaľ by mal menovaný nejaké problémy v krajine pôvodu, požiadal by, resp. mohol požiadať o určitú formu ochrany v niektorej susednej krajine, alebo v krajinách, cez ktoré prechádzal. On však v zápisnici uviedol, že mal v záujme vycestovať do zahraničia za účelom podnikania, konkrétne na Slovensko, čo zjavne nasvedčuje o účelovosti jeho žiadosti. Územie Slovenskej republiky hraničí s krajinami, ktoré pristúpili k Ženevskému dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951 a v praxi ho realizujú prostredníctvom zákonov na ochranu utečencov či žiadateľov o azyl. V prípade, ak by dôvodom menovaného bolo prenasledovanie a z toho vyplývajúca obava o život, požiadal by o azyl už v prvej krajine, ktorá mu takúto formu ochrany môže poskytnúť a teda nie až na území Slovenskej republiky. Právo na azyl nie je právom vybrať si krajinu, v ktorej žiadateľ bude chcieť toto právo uplatniť. Azyl nie je univerzálnym nástrojom na poskytnutie ochrany pred akýmkoľvek hrubým a surovým zaobchádzaním. Dôvody na poskytnutie azylu sú zákonom striktne a pomerne úzko vymedzené. Skutočnosť, že tak neurobil nasvedčuje tomu, že nehľadal žiadnu formu ochrany, ale sa snažil usídlieť v takej európskej demokratickej krajine, ktorá by mu mohla poskytnúť najvýhodnejšie sociálno-ekonomické podmienky. Nasvedčujú tomu aj ďalšie faktory, ktoré uviedol počas vstupného, ako aj doplňujúceho pohovoru. Údajne po skončení školy /1998/ pracoval 4 roky ako kuchár a potom bol niekoľko rokov nezamestnaný, a to až do odchodu z krajiny. Jeho rodičia boli taktiež nezamestnaní a žili iba z príspevkov, ktoré dostávali

ako nezamestnaní. Do Číny sa nechce vrátiť, pretože má kamarátov, ktorí praktizovali prvky hnutia Falun Gong, a bojí sa toho, že by sa to štátne orgány jeho krajiny mohli dozvedieť. Menovaný v Číne nebol stúpencom Falun Gong. Síce tvrdí, že na Slovensku sa začal viac zaujímať o Falun Gong, dokonca tvrdí, že bol aj jeho členom, túto skutočnosť však nevedel ničím hodnoverným preukázať. Miera znalostí a demonštrácia piatich cvičení sú dôležité na posúdenie kredibility žiadateľa Falun Gong. Je potrebné poznamenať, že menovaný nemal dostatočné vedomosti o tomto hnutí, vedel uviesť iba meno zakladateľa tohto hnutia a okrem toho nevedel uviesť prvky FG, symbol, neuviedol ani cviky a dokonca ich nevedel ani zacvičiť. Je preto značné podozrenie, že menovaný nebol stúpencom Falun Gong, nakoľko nemal skoro žiadne vedomosti o tomto hnutí. Ak by menovaný skutočne bol stúpencom tohto hnutia, celkom určite by vedel odpovedať na najzákladnejšie otázky o tomto hnutí. Človek, ktorý sa cíti byť v prípade návratu do krajiny pôvodu ohrozený kvôli členstvu v hnutí Falun Gong a pritom nevie vymenovať všetky prvky cvičenia tohto hnutia, pričom ich údajne aj cvičil, sa javí podľa názoru odpocu ako nezvyčajný a ešte k tomu aj nedôveryhodný. Základom praktizovania tohto hnutia sú cviky a ich cvičenie. Verejné aktivity Falun Gong v krajine zostávajú zanedbateľné a ľudia praktizujúci toto cvičenie v zahraničí hlásili, že vládne opatrenia proti skupine Falun Gong pokračovali. V minulosti bola viera v disciplínu dostatočnou príčinou pre prívržencov hnutia prijímať tresty siahajúce od straty zamestnania až po uväznenie. Čo však nebol prípad menovaného, nakoľko ten neuviedol ani jednu z týchto príčin. Ústava, zákony a nariadenia negarantujú slobodu náboženstva, ale iba slobodu náboženskej viery. Čínske zákony a nariadenia chránia len normálne náboženské aktivity. Občania, ktorí praktizujú vieru nad oficiálne schválené normy riskujú obťažovanie, väznenie a iné hrubé zaobchádzanie zo strany úradov. Menovaný vo svojej výpovedi taktiež potvrdil, že štátne orgány jeho krajiny, by v prípade jeho návratu, nemali odkiaľ dozvedieť sa o jeho členstve v hnutí Falun Gong, ak by im to on sám neuviedol. Nechce sa mu veriť, že by sa to štátne orgány mohli od niekoho dozvedieť. To, že menovanému bol umožnený bezproblémový, legálny odchod z krajiny pôvodu potvrdzuje skutočnosť, že nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi krajiny, nebol z ich strany prenasledovaný, ani hľadaný. Odporca dospel k záveru, že keďže v jeho prípade nie je možné hovoriť o perzekúcii, nemohla u neho vzniknúť ani opodstatnená obava z prenasledovania z dôvodov § 8 zákona o azyle. Na základe výpovede menovaného, ako aj všetkých dostupných informácií je zrejmé, že dôvody ktoré uviedol, nejavia žiadne známky perzekúcie, nezodpovedajú kritériám ustanovení § 2 písm. d/ zákona o azyle, a preto ich možno považovať za irelevantné z hľadiska udelenia azylu na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Podľa odporcu navrhovateľ nesplnil ani zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle sa za vážne bezprávie považuje uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu. Keďže v súčasnej dobe v Číne neprebíha žiadny ozbrojený konflikt, nie je odôvodnené domnievať sa, že by na menovanom bolo spáchané vážne bezprávie. Ako vyplýva z výpovede menovaného, nikdy nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý alebo zadržaný a nemal žiadne problémy s čínskymi štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Tak, ako uviedol, v Číne nemal žiadne problémy. V prípade návratu do Číny sa preto nemusí obávať akýchkoľvek problémov. Žiadateľ pred svojim odchodom z Číny nebol vystavený žiadnemu ohrozeniu, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako vážne bezprávie a žil tam bez problémov. Vláda povolila väčšine občanov legálne emigrovať a cestovať do zahraničia. Väčšina občanov mohla získať pasy, hoci osoby, ktoré vláda považovala za hrozbu, vrátane náboženských vodcov, politických disidentov a niektorých príslušníkov etnických menšín, mali naďalej ťažkosti pri získaní pasov. Existovali správy o tom, že niektorí študenti čelili cestovným obmedzeniam v čase citlivých výročí, najmä 4. júna, ktorý je dňom výročia masakry na námestí Tchien-an-men v r. 1989. Boli prípady, keď úrady odmietli vydať pasy alebo víza evidentne z politických dôvodov. Členom nelegálnych cirkví, Falun Gong a iným politicky citlivým osobám, bolo občas odmietnuté vydanie pasov a iným spôsobom zabránené vo vycestovaní. Odporca ďalej uviedol, že aj z uvedeného je zrejmé, že menovaný nemohol mať problémy v krajine pôvodu ohľadom členstva Falun Gong, nakoľko Čínu opustil legálne na svoj cestovný doklad. Zo strany čínskych úradov dochádza k rozšírenému potláčaniu Falun Gong a aktivisti Falun Gong môžu čeliť zlému zaobchádzaniu, ak sa dostanú do pozornosti čínskych úradov. Menovaný však do kontaktu s čínskymi štátnymi orgánmi neprišiel, nebol z ich strany ohrozovaný, ani prenasledovaný, kvôli členstvu v tomto hnutí. Okrem toho, menovaný ešte v Číne nebol členom hnutia Falun Gong.

V jeho prípade je málo pravdepodobné, že praktizoval cvičenia hnutia Falun Gong, nakoľko ich nevedel zacvičiť, a ani len vymenovať. Sám menovaný počas pohovoru uviedol, že je malá pravdepodobnosť, aby sa o jeho členstve Falun Gong dozvedeli štátne orgány Číny. Dozvedieť by sa to mohli jedine, keby ho niekto udal, tomu však neverí, a nepozná ani človeka, ktorý by to mohol spraviť. Vzhľadom na skutočnosť, že menovaný opustil krajinu pôvodu legálne, nikdy neexistovala u neho reálna hrozba vážneho bezprávia a nebol predmetom záujmu žiadnych štátnych alebo iných orgánov. V krajine neprebíha ozbrojený konflikt, neexistujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený hrozbe vážneho bezprávia, pričom porušenie zákonov a ich možný postih nemožno považovať za perzekúciu, diskrimináciu, alebo opodstatnenú obavu. Podľa jeho slov nebolo voči nemu vedené trestné konanie a nie sú preto závažné dôvody domnievať sa, že by bol po návrate do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Vyslovenie tejto skutočnosti nie je príkazom na vyhostenie, alebo vrátenie do krajiny pôvodu, predpokladá iba možnosť vrátenia do krajiny a je vecou príslušného správneho orgánu, či k použitiu tohto inštitútu pristúpi. Na základe týchto skutočností odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Odvolací súd sa nezaoberal námietkami navrhovateľa - nevenovanie náležitej pozornosti výroku jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu, ako aj rozhodnutie migračného úradu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej, z dôvodu, že výroková časť rozhodnutia migračného úradu takého výroky vôbec neobsahuje.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu ani z ďalších relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 7. december 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová